

РОЗДІЛ 1

НАРЦИС

Персефону огортало сонячне проміння.

Вона обрала свій звичний столик надворі у «Домі кави» з видом на велелюдну пішохідну вулицю. Уздовж тротуару вишикувалися дерева з розлогими кронами та ящикові клумби з буйним квітом пурпурових айстр і рожевого й білого аліссуму. У легкому бризі вчувався аромат весни й повітря здавалося солодкавим.

Це був ідеальний день, і хоч сюди Персефона прийшла, щоб повчитися, їй було дуже важко зосередитися, бо ж погляд постійно ковзав до букетика нарцисів у невеликій вазі, що стояла на її столику. Букетик не був пишним — лише два чи три тонких стебла — а пелюстки посохли, потемніли й скарлючилися, мов пальці у трупа.

Нарцис — символ Гадеса, бога мертвих. Цими квітами рідко прикрашають столики в кав'ярнях, частіше можна їх побачити в трунах. Тож, вочевидь, власник «Дому кави» оплакував когось, бо ж смертні шанували бога підземного світу лише в такий час.

Персефоні завжди було цікаво, як до цього ставився сам Гадес і чи не байдуже йому. Зрештою, він не просто король підземного світу. Найбагатший з-поміж богів, він отримав титул багатія і вклав гроші в найпопулярніші клуби в Новій Греції. І це були не якісь там клуби, а елітні казино. Подейкували, що Гадес любив укладати пари й рідко приймав ставки менші за людську душу.

Навчаючись у університеті, Персефона чимало чула про ці клуби від інших студентів, а її мати часто висло-

[Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)

влювала неприязнь до Гадеса й зовсім не схвалювала його бізнесів.

«Він обрав собі роль лялькаря, — сварилася Деметра. — Вершить долі, наче самі моїри. Як йому не соромно».

Персефона не була в жодному клубі Гадеса, але мусила визнати, що їй цікаво дізнатися більше про людей, які туди ходили, і про бога, якому ті клуби належали. Що змушує людей ставити на кін власну душу? Бажання здобути гроші, любов чи багатство?

І який з цього можна зробити висновок про Гадеса? Що він володів усіма багатствами світу й прагнув радше розширювати свої володіння, а не допомагати людям?

Але ці питання почекають.

Персефона мала виконати роботу.

Вона відвела очі від нарцисів і зосередилася на екрані ноутбука. Сьогодні четвер, і вона пішла з університету годину тому. Замовила звичний ванільний лате й мала закінчити дослідницьку статтю, щоби повністю присвятити себе стажуванню в «Новинарні Нових Афін» — найбільшій газеті міста. Завтра її перший день, і якщо все складеться добре, після випуску через пів року вона отримає роботу.

Вона так прагнула показати себе.

Стажування Персефона мала проходити на шістдесятому поверсі Акрополіса — визначного місця для Нових Афін, бо ж тут це була найвища будівля, у якій налічувався сто один поверх. Одразу після переїзду сюди Персефона піднялася ліфтом у обсерваторію на горішньому поверсі, звідки могла бачити місто в усій його цілісності, саме таким, яким його уявляла — прекрасним, неосяжним і захопливим. Відтоді минуло чотири роки, і тепер їй навіть не вірилося, що вона майже щодня ходитиме туди на роботу.

Увагу Персефони привернув телефон, що завібрував на столі. Вона побачила повідомлення від найкращої

подруги — Лекси Сайдеріс. Із Лексою вони подружилися, ще відколи Персефона перебралася в Нові Афіни. Якось на занятті Лекса повернулася до Персефони й запитала, чи не складе вона їй пару в лабораторній. Відтоді вони були нерозлийвода. Персефону приваблювала зухвалість Лекси — вона мала татуювання, чорне, мов ніч, волосся, а ще любов до богині чаклунства Гекати.

Де ти?

Персефона відповіла:

«Дім кави»

Чому? Ми маємо відсвяткувати

Персефона всміхнулася. Відколи вона два тижні тому розповіла Лексі про стажування, подруга намагалася витягнути її кудись випити. Персефоні вдавалося відкладати гулянку на потім, але в неї швидко закінчувалися відмовки і Лекса це знала.

Персефона написала:

Я вже святкую

Ванільним лате

І отримала повідомлення:

Не кавою. Спиртним. Шотами. Ти + Я. Сьогодні

Відповіді Персефона не встигла, бо ж до неї підійшла офіціантка із гарячим лате на таці. Персефона була тут достатньо часто, тож була впевнена, що ця дівчина тут недавно, як і нарциси. Волосся заплетене в дві коси, а очі темні, обрамлені довгими віями.

Дівчина всміхнулася й запитала:

— Ванільний лате?

— Так, — озвалася Персефона.

Офіціантка поставила чашку на столик, а потім підіткнула тацю під пахву.

— Бажаєте ще щось?

Персефона глянула дівчині у вічі.

— Як гадаєте, лорд Гадес має почуття гумору?

Це було несерйозне запитання, і Персефоні воно видавалося кумедним, але очі дівчини розширилися і вона відповіла:

— Не розумію про що ви.

Було очевидно, що офіціантка зняковіла, можливо, почувши ім'я Гадеса. Більшість людей намагалися не промовляти його вголос, або ж називали бога Аїдонісом, щоби не привертати його уваги, але Персефона не боялася. Можливо, тому, що й сама була богинею.

— Гадаю, в нього має бути почуття гумору, — пояснила вона. — Нарциси — це символ весни й переродження, — вона тримала пальці над зів'ялими пелюстками. Ця квітка мала стати радше її символом. — То чому ж він називає її своєю?

Персефона знову глянула на дівчину і та миттю зашарілася. Офіціантка затиналася:

— Кличте, якщо знадобиться ще щось.

Потім вона вклонилася й пішла.

Перш ніж відпити, Персефона сфотографувала лате й надіслала знімок Лексі.

Вставила навушники і зазирнула у планер. Персефоні подобалося планувати, та понад усе, їй подобалося бути заклопотаною. Її тижні були дуже насиченими — навчання у понеділок, середу й четвер, а ще до трьох годин стажування щодня. Що більше вона робила, то більше мала виправдань, щоб не повертатися додому й не бачитися з матір'ю в Олімпії.

Наступного тижня вона мала складати тест з історії і написати статтю з того ж предмету. Але Персефона не надто цим переймалася. Історія один із її улюблених предметів. Вони обговорювали Велике сходження — так називали той день, коли боги прийшли на Землю і почалася Велика війна, страхітливі й криваві битви.

Невдовзі Персефона повністю поринула в дослідження й письмо. Вона читала працю науковця, який

заявляв, що рішення Гадеса воскресити героїв Зевса й Афіні стало вирішальним чинником у фінальній битві, аж раптом доглянуті руки різко опустили кришку ноутбука. Вона сіпнула й побачила перед собою пронизливо-блакитні очі й овальне обличчя, обрамлене густим чорним волоссям.

— Вгадай-но.

Персефона витягнула навушники.

— Лексо, що ти тут робиш?

— Я йшла додому з навчання й подумала, що заскочу до тебе й поділюся чудовими новинами!

Лекса погойдувалася на п'ятах і синьо-чорне волосся підстрибувало в такт.

— Якими новинами?

— Я дістала запрошення в «Безніч»! — Лекса заледве стримувалася, щоб не кричати, і від згадки про відомий клуб на них озирнулося декілька людей.

— Та цить ти! — вимогливо промовила Персефона. — Хочеш, щоб нас повбивали?

— Та не сміши, — Лекса пустила очі під лоба, але стишилася. Дістати запрошення в «Безніч» було неможливо. Черга розписана на три місяці вперед, і Персефона розуміла чому.

«Безніч» належав Гадесу.

Більшість бізнесів, якими володіли боги, ставали шалено популярними. Лінійка вин Діоніса розпродавалася за лічені секунди, і подейкували, що до своїх вин він додавав амброзію. А ще смертні дуже часто опинялися в Підземному світі, перепивши нектару.

Розкішні сукні Афродіти були такими омріяними, що декілька місяців тому через одну таку вбили дівчину. Відбувався суд і все таке.

«Безніч» нічим не відрізнявся.

— І як тобі вдалося вибити запрошення? — запитала Персефона.

— Колега зі стажування не зможе піти. А він два роки був у списку очікування. Можеш повірити, яка це удача? Ти. Я. «Безніч». Сьогодні!

— Я не можу.

Плечі Лекси осунулися.

— Та годі, Персефоно. Я дістала нам запрошення в «Безніч»! Я не хочу йти туди сама!

— Візьми Айріс.

— Я хочу взяти тебе. Ми ж мали відсвяткувати. Окрім того, це ж частина твого студентського життя!

Персефона була переконана, що Деметра з цим не погодилася б. Перед переїздом у Нові Афіни, щоб вступити до університета, Персефона дала матері декілька обіцянок, зокрема, триматися подалі від богів.

На щастя, обіцянок вона дотримувала нечасто. Не минуло й половини першого семестру, як вона перевелася з факультету ботаніки на журналістику. Вона ніколи не забуде натягнутої матеріної усмішки, коли та прощидила «як мило», коли дізналася правду. Персефона виграла бій, але Деметра оголосила війну. Наступного дня за Персефоною повсюди слідували німфи.

І все ж, спеціалізація на ботаніці не була такою важливою, як обіцянка триматися подалі від богів, бо ж боги про існування Персефони не знали.

Ну, вони знали, що в Деметри є донька, але богиня так і не представила її загалу в Олімпії. І вже точно вони не знали, що вона прикидається смертною. Персефона не була впевнена щодо того, якою буде реакція богів, коли вони її знайдуть, але точно знала, як відреагує весь світ, і в тому не було нічого доброго. Люди отримали б нову богиню, яку прагнули б детально вивчити. Персефона не змогла б так жити — це означало б втратити щойно здобуту свободу, а цього вона зовсім не хотіла.

Персефона нечасто погоджувалася з матір'ю, але навіть вона знала, що ліпше жити нормальним,